

tyto zaměstnance v platebním výměru předepsáno, mezi procesními stranami sporné a předmětem sporu, o němž bylo okr. úřadu rozhodováti, bylo jen plnění, předepsané úhrnem zbývajících napadených položek platebního výměru. Tak také svůj úkol ve skutečnosti okr. úřad pochopil, neboť zamítaje odvolání zúč. strany, neučinil výroku o platební povinnosti za Štefana D. a Josefa D., podrobiv svému přezkoumání jen ostatních jedenáct položek.

Úhrnná částka předepsaná v platebním výměru v těchto položkách činila však jen částku 185.52 Kč, tedy částku 200 Kč nepřesahující, a nebylo proto z rozhodnutí okr. úřadu podle čl. 8 odst. 3 org. zákona další odvolání přípustno. Podle toho nebyl žalovaný úřad příslušný, aby v tomto sporu vydával věcné rozhodnutí. Jestliže tak přece učinil, místo aby odvolání, jež k němu bylo podáno, odmítl a z moci úřední učinil opatření, aby se straně dostalo okr. úřadem správného poučení, že jeho rozhodnutí je konečné, ocitl se svým postupem v rozporu s procesní normou, pročež bylo jeho rozhodnutí zrušiti pro vadné řízení podle § 6 zákona o ss.

Č. 12.667.

Váleční poškození: * Příjmem ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 39/1922 Sb. o požitcích válečných poškozců rozumí se příjem tvořící základ pro ukládání daně z příjmu.

(Nález z 28. listopadu 1936 č. 16.540/36.)

Prejudikatura: Boh. A 11.968/35.

Věc: Jan Z. v České Rybné proti rozh. min. soc. péče v Praze z 5. března 1934 o invalidním důchodu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-li byla roku 1933 propůjčena trafika, jejíž výnos za dobu od 3. června do 31. prosince 1933 činil — jak mezi stranami nesporno — 1.784.14 Kč. Zem. úřad pro péči o válečné poškozence v Praze, přepočítav tento výnos na celý rok 1933 a srovnav částku takto vypočtenou na 3.069.65 Kč s důchodem st-li příslušejícím, zvýšeným o 100%, a shledav, že vypočtený příjem z trafiky převyšuje důchod zvýšený o 100%, nepřiznal st-li výměrem z 15. ledna 1934 důchod za dobu od 1. července do 31. prosince 1933. V odvolání namítal st-l, že dlužno při posuzování jeho nároku na důchod vycházeti z výnosu trafiky skutečně docíleného, nikoli z příjmu, který ve skutečnosti neexistoval. Při tomto podle názoru st-lova jedině správném výpočtu nepřevyšuje příjem z trafiky jeho požitky invalidní zvýšené o 100% a náleží mu tedy důchod za druhé pololetí roku 1933.

Nař. rozhodnutím bylo odvolání zamítnuto. Žal. úřad dovedl v něm, že požitky, na které st-l má podle zákona o požitcích válečných poškozců nárok, činí, zvýšeny byvše o 100%, 2.280 Kč ročně, t. j. 240 Kč měsíčně, příjem z trafiky přepočtený na celý rok 3.069.65 Kč, tedy průměrně 255.80 Kč měsíčně. Z tohoto skutkového základu dospěl žal.

úřad k závěru, že st-l nemá od 1. července do 31. prosince 1933 nárok na důchod vůbec, protože měsíční příjem z trafiky, jak jej žal. úřad vypočetl, převyšuje měsíční důchod o 100% zvýšený. Dodáno bylo, že vývody st-logy nemají opory v zákoně, který v § 4 odst. 1 výslovně a zřetelně obmezuje, resp. kontroluje nárok na důchod invalidní u válečného poškozence — trafikanta — po dobu, po kterou má příjem z trafiky, a je tudíž nerozhodno, že příjem z trafiky v daném případě plynul st-li teprve od 3. června 1933.

— — — O námitce nezákonnosti uvažoval nss takto:

Na sporu je jediné otázka, jakým způsobem má býti ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 požitkového zákona provedeno srovnání příjmu z trafiky st-li propůjčené s požitky o 100% zvýšenými, jež by mu jinak podle zákona příslušely. Žal. úřad zastává názor, že příjem z trafiky docílený ve zlomku roku je přepočítán na celý rok a tento ideální příjem pak porovnávati s požitky, na které má invalida nárok. St-l namítá, že rozhodující může býti jediné příjem z trafiky v tom kterém roku skutečně docílený. Nss nemohl dáti za pravdu žal. úřadu.

Zákon o požitcích válečných poškozenců užívá na více místech slova »příjem«, čině závislým nárok na důchod na výši příjmu tam, kde válečný poškozenec má příjem jiný mimo důchod podle požitkového zákona. Ovšem blíže pojem »příjmu« nerozvádí. Sluší pak míti za to, jak nss dovodil v nálezu z 11. června 1935 č. 15.638/35 Boh. A 11.968/35, že zákon použil výrazu toho ve smyslu, v jakém ho používalo platné právo, a to v oboru práva finančního, kde se výraz ten zejména v zákoně o přímých daních č. 76/1927 Sb., a to v jeho hlavě I. pojednávající o důchodové dani, vyskytuje. Tomu svědčí i skutečnost, že požitkový zákon stojí s jistými modifikacemi na témže stanovisku jako zákon o přímých daních, na př. podle ustanovení § 2 odst. 3 započítávají se do příjmu válečného poškozence alikvotní částky příjmu osob jiných. Proto po názoru nss je při výkladu pojmu »příjem«, pokud se vyskytuje v požitkovém zákoně, hleděti ke způsobu, jakým příjem se vypočítává podle zákona o přímých daních. Podle tohoto zákona pak započítává se zpravidla do příjmu poplatníka pouze příjem v tom kterém roce skutečně docílený, tedy plynul-li příjem jen za zlomek roku, také jen částkou v tomto zlomku docílenou, nikoli však částkou, které by příjem dosáhl, kdyby v této výši byl plynul stejnoměrně po celý rok. Jest ovšem pravda, že nárok válečných poškozenců, jimž byly uděleny licence ku provozování biografů, místo třídní loterie, trafika atd., doznal zvláštní úpravy ustanovením § 4 odst. 1 požitkového zákona, podle něhož tito váleční poškozenci mají nárok na důchod pouze tenkrát a potud, když a pokud příjem z těchto podniků nepřevyšuje o 100% požitků, jež by jim jinak dle tohoto zákona příslušely. Avšak ze slov »pouze tenkrát a potud, když a pokud« nelze dovozovati, že by pojem »příjem« v tomto paragrafu měl jiný význam než na jiných místech zákona, nýbrž v uvedených slovech »pouze tenkrát a potud, když a pokud« nelze viděti než předpis, že takovým válečným poškozencům má býti důchod zastaven, když příjem jejich z podniků uvedených v § 4 dosáhne určité výše, a to na tak dlouho, pokud tento příjem mají. Že by, jak žal. úřad má za to,

v těchto slovech mohlo býti shledáváno také ustanovení o tom, jak tento příjem má býti vypočítáván, a to způsobem zcela odchylným od způsobu, jak se vypočítává příjem podle jiných ustanovení požitkového zákona, nelze z předpisu zákona vyvozovati.

Jelikož žal. úřad založil své rozhodnutí na opačném názoru, není toto rozhodnutí ve shodě se zákonem.

Č. 12.668.

Pojišťovací právo: Ručební závazek manželky za nem. a úraz. příspěvky podle § 46 zák. čl. XIX:1907 ve znění § 21 min. nař. č. 4790/1917 se vztahuje i na majetek, který manželka zdédila.

(Nález z 28. listopadu 1936 č. 16.568/36.)

V ě c: Etela K. v Bánovcích n. O. proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě ze 17. února 1934 o ručení za úrazové příspěvky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Zem. úřadovna pro dělnické pojištění na Slovensku v Bratislavě záručným platebním rozkazem z 12. prosince 1932 na základě § 21 min. nař. č. 4790/1917 uložila st-lce jako solidární ručitelce zaplatiti dlužné pojistné příspěvky za manžela Ondřeje K. v Bánovcích n. O.

Nař. rozhodnutím žal. úřad námitky st-lčiny zamítl, vysloviv v podstatě, že § 21 cit min. nař. stanoví solidární ručení manželky za úrazové pojistné příspěvky manžela-podnikatele, je-li splněn předpoklad manželského spolužití, jinak však ručební závazek manželky není vázán na nějaké další předpoklady.

O stížnosti uvážil nss toto: — — —

Ve stížnosti se projevuje názor, že je samozřejmé a nade vši pochybnost, že st-lka ručí majetkem, který nabyla se svým manželem, nikoli však tím, co zdédila po svých rodičích. Tato výhrada není prý sice v citovaném min. nař. vyslovena expressis verbis, ale plyne z předpokladu manželského spolužití stanoveného cit. normou. Tato výhrada došla již přesné stylisace při ručební povinnosti manžela za přímé daně v odstavci 2 § 264 zákona č. 76/1927 Sb. a není dle názoru stížnosti možno, aby intencí zákonodárce bylo stanovití přísnější ručení za úrazové příspěvky nežli za daně. Námitka tato je bezdůvodná.

Jde o výklad § 46 zák. čl. XIX:1907 ve znění § 21 min. nař. č. 4790/1917, jehož se obě strany dovolávají. Předpis tento stanoví, že za nem. a úraz. příspěvky ručí nem. pokladně, resp. zem. úřadovně pro dělnické pojištění na Slovensku solidárně manžel zaměstnavatele, pokud se týče podnikatele, ve společné domácnosti žijící. Předpis tento pojí tedy ručební závazek manželky (manžela) na jedinou okolnost, totiž spolužití ve společné domácnosti se zaměstnavatelem (podnikatelem), aniž stanoví výjimku jakéhokoli rázu, a to zejména v tom směru, že by ručební závazek manželky-ručitelky byl omezen na majetek spolunabytý s manželem-podnikatelem a nevztahoval se na majetek zdéděný manželkou,